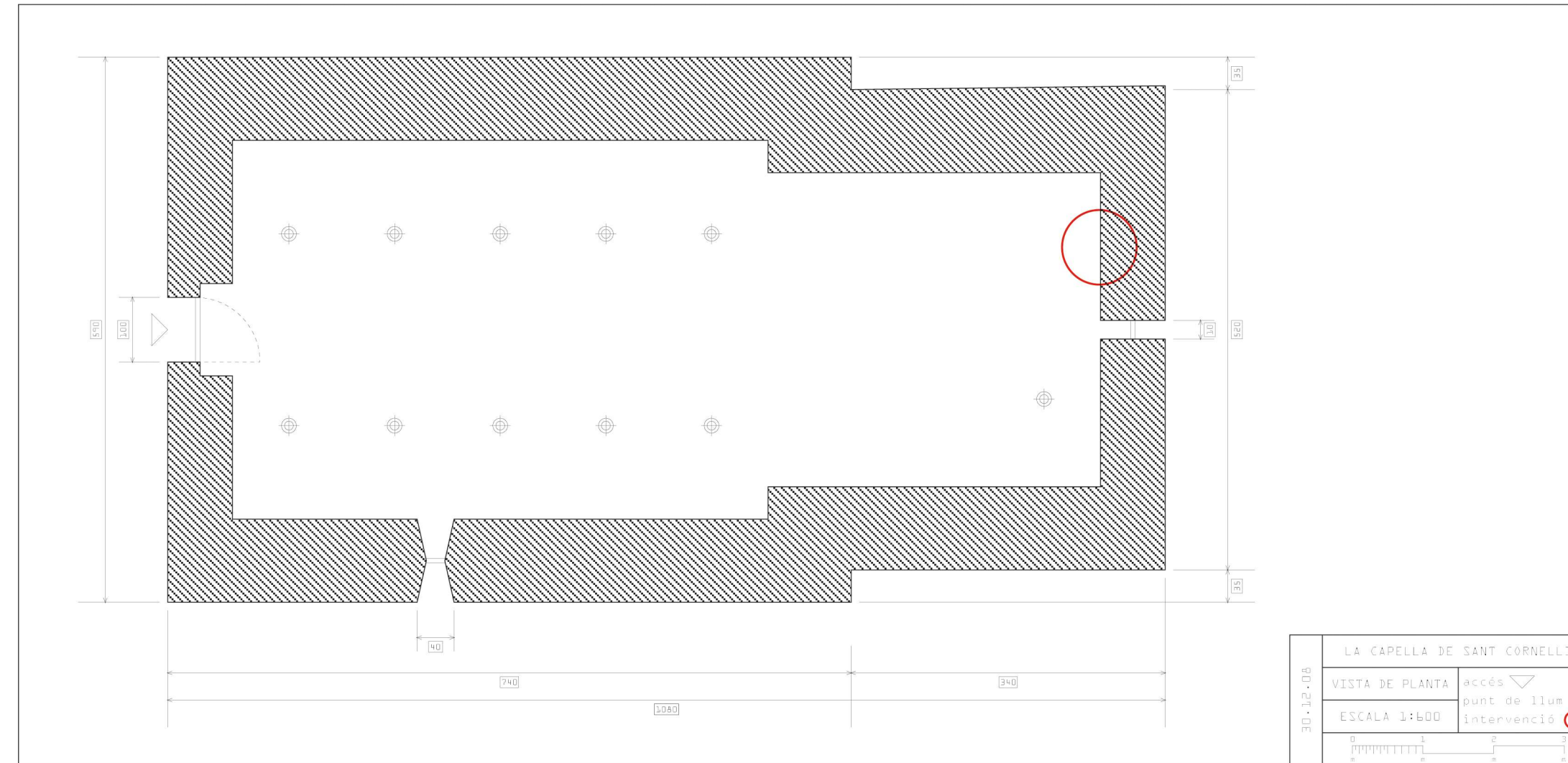

L U Z - B R O T O
 DEL 23 DE GENER
 AL 5 D'ABRIL DE 2009 A CAPELLA
 DE SANT CORNELI

$$R = \int_M^F I$$

El projecte realitzat per a "Cardedeu amb l'Art Vigent" ha pres l'estructura de La Capella de Sant Corneli –lloc escollit pel programa per presentar al públic els projectes seleccionats– com a punt de partida per generar un treball específic per al context on es farà visible.

«Fer caure una pedra del mur de La Capella» és la proposició que inicia el projecte, tot activant el seu procés. Aquesta es situa en un punt incert vers els límits entre el possible i l'impossible, tot plantejant una pregunta que necessàriament implica respostes de múltiples capes de l'estructura de producció; iniciant així un engranatge complex de responsabilitats i complicitats compartides entre els diferents agents implicats –dins i fora de la institució– de qui dependrà el desenvolupament del projecte.

Un procés s'activa al voltant d'una pedra. Aquesta funciona com l'epicentre d'una acció, el resultat de la qual és a priori desconegut. Cada un dels nivells pels que transita la proposició amplia el camp d'acció del projecte, sent aquest representat a través de la narració del diari de procés visible al web (www.luzbroto.net).

Una de les pedres es desencaixa del seu lloc per romandre a terra fins al final de l'exposició. L'espai expositiu funciona, fins al final, com a indicador de l'estat del procés i de la resolució per part de la institució, fent que el públic es trobi amb un espai ple de preguntes que es balanceja entre el visible i l'invisible.

L'exposició és un format molt eficaç per a la presentació de propostes artístiques, tot i això, no totes les pràctiques artístiques encaixen dins un mateix model d'exposició. S'han hagut de buscar noves alternatives a les formes de distribució i difusió en art, ja que en el model convencional d'exposició hi ha una desvinculació entre les coses quan passen de debò i quan es mostren. Les noves lògiques de producció exigeixen nous formats expositius, més afins a la naturalesa de cada proposta. Hi ha hagut una llarga tradició d'artistes que han treballat –i treballen– en territoris més experimentals i especulatius, que evidencien aquesta necessitat de qüestionar i replantejar les formes de treballar de les institucions artístiques i buscar noves alternatives a aquesta estranyesa, en conseqüència, parlen de crear institucions que parlin del present.

Malgrat la profunda revisió, que s'ha dut a terme en l'última dècada sobre el paper que ha jugat –o ha de jugar– el Museu, en molts casos, aquest se segueix definint com “contenedor” i entén l'obra com un “contingut” extern a ell. La seva funció és exercir una acció de curadoria sobre el museu. Tot i això, els artistes utilitzen el Museu –i l'acte museístic– com material de treball. I és en aquest punt, on l'artista té una posició crítica, ja que exerceix un estudi respecte al mitjà, i en conseqüència, és l'artista el que realment exerceix una funció de curadoria sobre ell. L'artista avalua el Museu, analitza el seu abast i examina els seus límits (tant físics com conceptuals): «exposa el Museu».

Per tradició, el Museu mostra vestigis o testimonis del passat, del que ja va passar, tot i això, el Museu contemporani ha de mostrar allò existent –o que es

desenvolupa– en el seu temps. No pot renunciar al que es fa. Si una institució museística desitja tenir vigència –contemporàniament parlant– ha d'alterar el binomi atresorar|mostrar, i comprometre's amb la creació de contingut. El Museu ha de superar la seva funció de vitrina on s'exhibeixen objectes que per definició estan morts i obrir-se a propostes que s'expandeixen en el temps, és a dir, que segueixen vives en el moment d'inaugurar l'exposició.

És en aquest lloc on trobem els treballs de Luz Broto, projectes sempre pensats per a un context específic, que es barregen amb l'espai i poques vegades apareixen definits. Resulta complex –i fins i tot impossible– preveure el que aquestes intervencions són capaces de produir, així doncs el “resultat final” d'aquestes propostes sembla invisible. “L'objecte d'estudi” no es troba en l'espai expositiu i amb freqüència la sala d'exposicions està buida, sembla ser que no hi ha res que veure... Permetin-me que ho dubti!. Aquesta absència també ens donarà que pensar. S'anuncia que no tenim res que veure, però aquí es troba la paradoxa, això és precisament el que ens convida a veure, i per tant, que que ens deixem sorprendre.

Sembla ser que tota obra d'art té un punt de vista predominant. En el cas de la pintura, s'imposa una mirada frontal, i s'obliga a l'espectador a enfrontar-se a ella des d'aquest únic punt de vista. No obstant, no sempre les propostes han estat dissenyades per a ser observades des “d'aquest” punt de vista i sovint proposen nous llocs d'observació que permeten veure la seva història i, en conseqüència, la seva fortuna crítica. Aquests altres elements són testimonis d'aspectes més rellevants. Per estranys que semblin, ofereixen al visitant noves pistes i són capaces de satisfer l'ull curiós d'un visitant actiu. El que és habitual és que el visitant no tingui constància del que oculta el dors d'una obra i que siguin –únicament– els agents especialitzats els que tinguin accés a aquesta informació.

Per aquesta raó, ens dirigeix el seu discurs cap a nous territoris: els protocols d'exhibició (cubs blancs, contenidors i/o vitrines), les infraestructures de l'espai (finestres, il·luminació i/o sistemes de seguretat) o les estructures de gestió (comissaris i/o directors), com en el projecte que avui ens presenta.

L'obra d'art perd l'aura que se li atorgava i aquesta es trasllada als seus responsables. Es deixa de prestar atenció a l'objecte exposat i, amb aquesta acció, li llevem la seva condició de fetitxe. Ens trobem davant d'un nou concepte d'exposició: l'exposició latent. Es corrobora, d'aquesta forma, la creixent tendència de l'art a desentendre's de l'obra com objecte físic i centrar el seu interès en el procés de la seva construcció, apostant per la conducta perceptiva, imaginativa i creativa de l'espectador.

Enfront d'aquesta actitud, el Museu respon d'una forma preestablerta i intenta objectualitzar els seus resultats, recorrent a la necessitat de mostrar en les seves sales el registre, musealitzant-ho, pressuposant que aquesta proposta es valida en el moment que es poden oferir uns resultats específics.

És per això, que el desenvolupament de la “obra” no es troba únicament a les seves mans. “L'èxit” de la proposta, ja no depèn de la seva qualitat –ja que “allò bo” i “allò dolent” s'han convertit en valors relatius– sinó del resultat d'unes negociacions, de la superació d'uns aparents obstacles en el procés de producció. Aquells aspectes són el que doten al projecte de sentit real i demostren la seva rellevància. La seva proposta només es pot dur a terme si els agents amb capacitat de decisió en el sistema de l'Art decideixen donar-li visibilitat.

Sent rigorosos, és enganyós situar a l'interior d'un Museu quelcom que traeixi la seva filosofia: un treball constant “abans”, “durant” i “després” de la data d'inauguració. El seu treball –que apareix en la sala com pur silenci– es desenvolupa en un «diari de procés» que manté l'atenció dels nostres lectors fins al final, propagant-se més enllà dels límits físics del Museu i retornant, de nou, l'obra a l'espai que ho genera.

Una proposta que aposta pel que es pot definir com “art del buit”. És a dir, un art que treu, redueix, amaga o fa desaparèixer tot allò que hi ha, propiciant una experiència estètica propera a l'estranyesa, allò que realment ens permet veure: en la seva obra l'absència és tant sols el primer pas per a iniciar-se en la lectura.

Diari de procés: Seguiment de la construcció i evolució del projecte, des del seu inici fins al final de la exposició.

www.luzbroto.net

Activitat: Converses amb Anna Estany (Comissària), Luz Broto (Artista) i Manel Clot (Crític d'art).

Dijous 12 de març de 2009, a les 20:00h

Lloc: Pla de la Calma, Plaça de Sant Corneli, s/n. Cardedeu

Agraïments: Estel·la Broto, Toni Broto, Raquel Calvo, Dídac Cubarsi, Manel Clot, Jordi Costa, ferranElOtro, Anna Estany, Xavi Garcia, Lola Lema, Maria Ramió, Martí Sunyol, Martín Vitaliti.

amb la col·laboració de:

